

is valakit, aki százezer dollárt fizetne nekem a Hold egy kis darabkájáért.

Rebecca még mindig csak bámult rá tágra nyílt szemmel; az ajkai szétnyíltak, és kilátszott a foga. Thad átgondolta az egészet – nemcsak azt, milyen bonyolult, nevetséges és lehetetlen is lenne megcsinálni ezt a rablást, de feltette magának azt a kérdést, vajon miért játssza még mindig ezt a játékot, miért nem törli ki egyszerűen az e-maileket, dobja ki a philadelphiai nő címét, vagy akár Gordon telefonszámát is ... miért nem hagyja a fenébe az egész hülyeséget. De mégis folytatta:

– Úgy értem, százezer dollár, az rohadt sok pénz. Mi mindent csinálhatnánk annyival, te meg én ... elmehetnénk Afrikába, tanulmányozhatnád az ottani növényeket. Félretehethetnénk, hogy megcsináljuk belőle a saját laborunkat, és akkor nem kéne ösztöndíjakért kuncsorognunk, vagy várunk, amíg megöregszünk. Belevághatnánk most azonnal, megcsinálhatnánk mindent, amiről eddig beszéltünk. De a pénz az csak egy része a dolgoknak.

Várta, mikor vág közbe a lány, hogy megcsóválja a fejét, hogy bolondnak nézi, hogy megpróbálja lebeszélni, hogy szép, szép, izgalmasan hangzik, de ne csinálja, ne tegyen kockára mindent, hogy hatalmas bajba kerülhet, hogy ez baromság. De Rebecca hallgatott, hagyta, hogy Thad befejezze a gondolatot, amit azóta építget magában, hogy először meglátta.

– Rebecca, én le akarom hozni neked a Holdat. Már mint

úgy értem, egy darabkát belőle. Mint az űrhajósok ebben a mai filmben, a cowboyok, akik vállalták az örült kockázatot, csak hogy odamehessenek, ahol előttük csak páran jártak ... én ezt akarom neked adni. A Holdat.

Thad azon kapta magát, hogy könnyezik a szeme. Örült-ségnek, ostobaságnak hangzott ... nem is tudta, milyenek hangzik. Csak azt, hogy komolyan gondolja.

Néma csend volt a konyhában. Megdermedt minden, akár egy fényképen. Aztán Rebecca szeme felcsillant, mosolygott.

– Ez olyan romantikus! Csináljuk!

Abban a pillanatban Thad tudta, hogy jól érezte: tényleg Rebecca az utolsó lökés. Az iránta érzett spontán, szenvedélyes, mindent elsöprő szerelme szétzúzta a fantáziát és valóságot elválasztó üvegfalat. Régen megrepedt, de a fantáziálgatásból immár projekt lett, amilyeneken épp a NASA-nál dolgozott, nem kevésbé valóságos, mint az űrsikló-szimulátor vagy a 23 millió literes medencébe sülyesztett űrállomásmodell.

Egyetlen szó nélkül odahajolt a lányhoz, és az ajkára nyomta az ajkát. Először lassan, aztán egyre hevesebben. Rebecca szemében az volt, ami mindig is szeretett volna lenni: izgalmas, kalandvágyó, James Bond. Nem tudta, ígérte-e a lánynak valaha valaki a Holdat – de ő lesz az a férfi, aki be is váltja az ígéretet.

Ez a lány az utolsó lökés.

És most már csak idő kérdése az egész.